

РЕШЕНИЕ

№ 36984

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **1572** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на е по реда на чл. 266-268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Ц. А. П., [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], срещу мълчалив отказ на директора на ТД на НАП С. да се произнесе по подадената жалба срещу Разпореждане изх.№С 250022-137-0000467/21.01.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С.. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на Разпореждане №С 250022-137-0000467/21.01.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, в която публичния изпълнител не е прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на вземания по ИД №22150001285/20215 г. , както следва : декларация – образец 6 за период от м.01.2014 г. до м.12.2014 г., със срок на плащане 2014 г.; декларация – образец 6 за период от м.01.2015 г. до м.09.2015 г., със срок на плащане 2015 г.; декларации по ЗДДС за период от м.10.2014 г. до м.11.2014 г., със срок на плащане 2014 г.; задължения за лихви за ДДС по РА №Р-22220514001724-091-001/04.09.2015 г. за данъчен период от м.12.2013 г. до м.01.2015 г. със срок на плащане през 2014 г. и през 2015 г. Жалбоподателката счита за незаконосъобразни изводите на административния орган в оспорения административен акт и цитира съдебна практика в тази насока. Посочва аргументи, че въпреки действието на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, към датата на направеното искане за отписване на задълженията, посочени по-горе задължения са погасени, поради изтекла 10-годишна абсолютна погасителна давност и следва да бъдат отписани. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната част на разпореждането, като постанови решение в смисъл, че

задълженията са погасени по давност, и върне преписката на публични изпълнител на ТД на НАП С. за изпълнение на дадените указания в тази насока.

Съдът е констатирал, че по административната преписка е приложено Решение №ПИ-35/06.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП-С., с което жалбата срещу Разпореждане изх. №С 250022-137-0000467/21.01.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е оставена без уважение, като неоснователна. Решението е връчено на жалбоподателката на 12.02.2025 г., видно от приложената по административната преписка електронна препратка (л.16). С разпореждане от 15.04.2025 г. съдът е указал на жалбоподателката с писмена молба по делото да уведоми съда дали поддържа жалбата си, предвид връченото ѝ решение на директора на ТД на НАП С..

В изпълнение разпореждането на съда с допълнителна молба от 28.04.2025 г. жалбоподателката е заявила, че поддържа подадената от нея жалба срещу Разпореждане №С 250022-137-0000467/21.01.2025 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, в която публичния изпълнител не е прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на вземания по ИД№22150001285/20215 г., както следва: задължение за лихва по РА №Р-22220514001724-091-001/04.09.2015 г. за данъчен период от м.01.12.2013 г. до м.31.12.2013 г. (позиции 6 и 11 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021406951641/13.08.2014 г. (позиции 31, 33 и 34 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №2200214053592641/18.06.2014 г. (позиции 31, 33 и 34 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021406032855/11.07.2014 г. (позиции 58, 60 и 61 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021502364579/19.03.2015 г. (позиции 75, 76 и 77 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021500189631/13.01.2015 г. (позиции 85, 86 и 87 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021501167137/13.02.2015 г. (позиции 89, 90 и 91 от таблицата в разпореждането). Твърди, че на основания посочени по-рано в жалбата до съда, публичният изпълнител е следвало да отпише служебно задълженията по тези декларации от данъчно-осигурителната ѝ сметка на осн.чл.173 ДОПК като погасени, поради изтичане на 10-годишна абсолютна погасителна давност. В останалата част, на осн.чл.155, ал.1 от АПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК, оттегля оспорването по жалбата, поради липса на правен интерес. Посочила е също, че след образуване на делото и след постановяване на Решение №ПИ-35/06.02.2025 г. на Директора на ТД на НАП-С. е подадено ново искане до публ.изпълнител за отписване на процесните задължения като погасени по давност, като въз основа на това искане, в останалата част задълженията са били отписани от данъчно-осигурителната ѝ сметка.

В съдебното заседание по делото жалбоподателката се представява от адв. М., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“ - С., представляван от юриконсулт Ч., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите и възраженията на страните и извърши дължимата проверка от фактическа и правна страна по оспорването по делото приема за установено следното:

Срещу Ц. А. П. с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело (ИД) под №22150001285/2015 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания,

представляващи данък върху доходите на физическите лица по данъчни декларации по ЗДДФЛ. Във връзка с образуването изпълнително дело на основание чл.221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №001285/2015/000001/27.01.2015 г., за което няма данни за връчване.

Поради липса на плащания от страна на задълженото лице и с оглед обезпечаване и събиране на просрочените публични задължения, по изпълнителното дело №22150001285/2015 г. с Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №1285/2015/000009/05.11.2015 г. и ПНОМ с изх. №С200022-022-0056706/26.08.2020 г. е наложен запор върху банкови сметки на лицето. С ПНОМ №С200022-022-0030428/27.05.2020 г. е наложен запор върху вземане от трето задължено лице-работодател.

На 15.01.2025 г. Ц. П. е поискала погасяване по давност на публични задължения по изпълнителното дело с искане с вх. № С250022-000-0021512/15.01.2025 г.

По направеното искане, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. №С250022-137-0000467/21.01.2025 г., с което е погасил поради изтекла погасителна давност публични задължения, установени с Ф. №С797792/06.12.2014 г. и е отказал да погаси поради изтекла погасителна давност останалите публични задължения за ДОО, УПФ и ЗО, установени с декларация обр. 6, ДДС декларации и задължения по РА.

Ц. П. е поддала жалба срещу постановеното разпореждане с вх.№С250022-000-0039007/23.01.2025 г. по описа на ТД на НАП-С..

С Решение №ПИ-35/06.02.2025 г. директора на ТД на НАП С. е оставил подадената жалба от П. без уважение, като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети приложените по административната преписка писмени доказателства, жалбоподателката не е ангажирала други доказателства и не е направила доказателствени искания.

Административен съд - София град, Трето отделение, 57 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, подадена от надлежната страна, в срока по чл.268, ал.1 от ДОПК. С обжалваното по делото решение, издадено на правно основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК, подадената от Ц. А. П. жалба с вх.№С250022-000-0039007/23.01.2025 г., срещу Разпореждане изх. №С 250022-137-0000467/21.01.2025 г. за отказ от прекратяване събирането на публични задължения, поради изтекла давност, издадено Б. П., на длъжност публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., е оставена без разглеждане като неоснователна.

Предвид правното основание, въз основа на което е издадено оспореното решение, същото подлежи на съдебен контрол, както изрично е предвидено в чл. 268 от същия кодекс.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са Решение на директора на ТД на НАП С. №ПИ-35/06.02.2025 г., с което е потвърдено Разпореждане с изх. 250022-137-0000467/21.01.2025 г., с което се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело №22150001285/2015 г. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че то е издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт – потвърденото разпореждане. Процесното разпореждане е издадено от компетентен орган - от главен публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, вр. с чл. 226 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК според ал. 1 на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма. Спорът е правен и се свежда до отговор на въпроса, изтекла ли е абсолютната погасителна давност, относно безспорно установени публични държавни вземания по следните задължения, както следва: задължение за лихва по РА №Р-22220514001724-091-001/04.09.2015 г. за данъчен период от м.01.12.2013 г. до м.31.12.2013 г. (позиции 6 и 11 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021406951641/13.08.2014 г. (позиции 31, 33 и 34 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №2200214053592641/18.06.2014 г. (позиции 36, 37 и 38 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021406032855/11.07.2014 г. (позиции 58, 60 и 61 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021502364579/19.03.2015 г. (позиции 75, 76 и 77 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021500189631/13.01.2015 г. (позиции 85, 86 и 87 от таблицата в разпореждането); Задължения за фонд ДЗПО, ДОО НЗОК ПО декларация №220021501167137/13.02.2015 г. (позиции 89, 90 и 91 от таблицата в разпореждането), по изпълнително дело №22150001285/2015 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 3, т. 2 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. (отм. ДВ бр.1 от 3 януари 2020 г.), действаща към 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г., Декларация обр. №6 се подава от самоосигуряващите си лица - еднократно до 30 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година. Това е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след който момент те подлежат на принудително събиране.

В чл. 171 от ДОПК, регламентиращ давностния срок, законодателят не предвижда при броенето му разделяне на задълженията дължими вследствие на подадени различните видове декларации

(годишни или месечни). Отправната точка на правилното изчисляване на сроковете е в коя година е следвало данъкът да бъде платен.

Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е посочен по-кратък срок. Алинея втора на същата разпоредба посочва, че с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

Съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание на 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародването на този закон в ДВ. В § 44 е предвидено, че законът влиза в сила от 14 май 2020 г. Нормите на ЗМДВИП дерогират общите норми на ДОПК, спряна е абсолютната погасителна давност. На основание § 29, т.2 т ЗМДВИП във вр. с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, давностните срокове спират да текат от 24.03.2020 г. и съгласно §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето/33/ са възобновени, считано от 22.05.2020 г. Така във връзка с ЗМДВИП давността е спряна за 59 дни, с колкото се удължава 10 –годишния срок на абсолютната погасителна давност.

И тъй като за времето на спиране на давността, давностният срок не тече, периодът на спиране не се включва в периода на давността - с него той се удължава. След отпадане на основанието за спиране или изтичане на срока на спиране, определен в Кодекса, давностният срок продължава да тече, като същият е равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

В конкретния случай задълженията, за които жалбоподателката оспорва пред съда, че неправилно е отказано погасяването им по давност, са задължения за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г. За задълженията за ДОО, УПФ и ЗО, установени с декларация обр. 6 за период м.01.2014 г. до м. 12.2014 г., за задължения по подадени декларации по ЗДДС за м.10.2014 г. до м.11.2014 г. и за задължения за ДДС по РА №Р-22220514001724-091-001/04.09.2015 г., платими през 2014 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., тъй като задълженията са с дата на доброволно плащане през 2014 г., т.е. същите са били дължими през 2014 г. и е следвало да бъдат платени през същата година.

Задълженията, установени с декларация обр. 6 за ДОО, УПФ и ЗО за период м.01.2015 г. до м.09.2015 г. и задължения за ДДС по РА №Р-22220514001724-091-001/04.09.2015 г., платими през 2015 г., 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2016 г., тъй като задълженията са с дата на доброволно плащане през 2015 г., т.е. същите са били дължими през 2015 г. и е следвало да бъдат платени през същата година.

За гореописаните задължения, по изпълнителното дело са предприети действия от публичния изпълнител в рамките на 5-годишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, довели до спиране на давността. Според нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността се спира с налагането на обезпечителни мерки. За обезпечаване на задълженията, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с Изх. №1285/2015/000009/05.11.2015 г. и ПНОМ с изх. №С200022-022- 0056706/26.08.2020 г. е наложен запор върху банкови сметки на лицето. С ПНОМ №С200022-022-0030428/27.05.2020 г. е наложен запор върху вземане от трето задължено лице-работодател. С оглед на горното, давността е спряла да тече още преди да е изтекъл 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Както бе посочено по-горе в решението, съгласно §29 от Закона за мерките и действията

по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно който до отмяна на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага. Видно от §13 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИД към Закона за здравето, сроковете спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИППП, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародване на ЗИД на 33. Давността е спряла да тече от 24.03.2020 г. /датата на влизане в сила на §29 от ЗМДВИППП/, а неизтеклата до момента на спиране част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИД на 33, т. е. от 21.05.2020 г. , а срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да се удължи с времето от 24.03.2020 г. /дата на влизане в сила на § 29 от ПЗР към ЗМДВИП - ДВ бр.28/2020 г./ до 21.05.2020 г. вкл. - тоест с 59 дни.

С оглед на гореизложеното, не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок. Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, В конкретния случай, за най-ранно възникналите публични задължения, а именно, тези дължими през 2014 г., 10-годишния давностен срок е започнал да тече от 01.01.2015 г., тъй като задълженията е следвало да се платят през 2014 г., и към момента на постановяване на разпореждането не е изтекъл.

Предвид изложеното, публичният изпълнител, както и директорът на ТД на НАП, обосновано и законосъобразно са приели, че не може да бъде уважено искането за изтекла погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК и жалбата срещу Решение № ПИ-35/06.02.2025 г. на директора на ТД на НАП – С. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски, на ответника се дължи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита, определено на основание чл.143, ал.4 АПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК във вр.с § 2 от ДР на ДОПК, в полза на ТД на НАП-гр. С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. А. П., [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ-35/06.02.2025 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0000467/21.01.2025 г. по изпълнително дело №22150001285/2015 г.

ОСЪЖДА Ц. А. П. да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

Решението е окончателно.